
2. december
På tur med Rasmus
Mælkekusk

Jeg finder Rasmus Mælkekusk, der står og snakker med far. De står i døren ind til fyrrummet, for der er der lidt varme. Jeg vinker til Rasmus og han nikker, så ved jeg, at jeg godt må komme med. Jeg går hen til vognen, der er fyldt med mælkespande med valle til landmændene. Hestene står og stamper i stenbroen, de er utålmodige og vil gerne i gang, så de kan komme hjem til den varme stald.
- Nå, Peter, så du vil med i dag? Rasmus er dukket op bag mig og giver mig et lille klap på hovedet.

Jeg nikker og begynder at kravle op i vognen og sætter mig på sædet, som Rasmus kalder bukken. Rasmus kommer også op, tager tømme og giver et ryk og

hestene begynder at trække. Langsomt kører vi ud fra mejeriet og snart er vi ude på landevejen på vej til den første landmand.

Da vi er ude på den lige landevej, spørger Rasmus om jeg vil holde tømme lidt. Om jeg vil - det er simpelthen så spændende at sidde med tømme og styre hestene. Stolt tager jeg tømme og Rasmus smiler til mig.

- Ja, de kender jo næsten vejen selv, siger han, men vi må vel hellere ha' lidt styr på dem. Kan du dreje ind ad markvejen der henne, så vi kan køre op til Mads Larsen.

Da vi nærmer os markvejen, trækker jeg lidt i den venstre tømme og hestene drejer langsomt op ad markvejen. Men jeg er ikke sikker på, om det er min skyld, jeg tror mere, at det er hestene, der selv ved, at de skal dreje, de har jo gået turen i mange år.

Da vi nærmer os gården, der ligger gemt bag nogle store træer, kommer der en hund løbende mod os og gør rasende.

Rasmus stiger af, men jeg vil helst blive på bukken, for jeg er ikke helt glad for den store hund - tænk nu hvis den bider.

- Hop du bare ned, siger Rasmus - Molly gør ikke en sjæl fortræd. Jeg kan da også se, at den sætter sig ved siden af Rasmus og han klapper den på hovedet. Lidt tøvende hopper jeg ned fra vognen og står lidt stiv op ad det ene vognhjul.

- Kom du bare hen og snak med Molly, siger Rasmus og noget tøvende går jeg hen til den store hund. Den ser nu ikke så farlig ud, som da den kom løbende, og den sætter sig da også lige foran og kigger venligt på mig. Pludselig stikker den hovedet helt op til mit ansigt og begynder at slikke mig. Jeg prøver at puffe den fra mig, men den er for tung, så den fortsætter bare.

- Den kan li' dig, råber Rasmus, der allerede er ved at læsse nogle af spandene ned fra vognen - den vil bare snakke med dig.

Molly sætter sig og nu kan jeg klappe hende - tænk, at jeg kunne blive bange for den.

Mads Larsen er nu dukket frem fra stalden. Han er noget beskidt i tøjet, synes jeg, men han kommer selvfølgelig også lige fra kostalden. Han går hen til Rasmus og hjælper ham med at få de sidste spande ned fra vognen.

- Nå, du har nok fået hjælper på i dag.

- Ja, Peter kører med her i formiddag, inden han skal i skole.

Mads Larsen bakker lidt på piben, og en sød duft af tobak lægger sig omkring os.

- Nå, vi to må videre. Rasmus giver mig et venligt puf på skulderen. Jeg giver lige Molly et venligt klap og så stiger Rasmus og jeg op på vognen igen, og snart kører vi ud ad den lidt ujævne markvej på vej til den næste landmand.

- Nå, hvordan går det i skolen, vil Rasmus vide.

- Det går godt, jeg var en af de første, der lærte at læse.

- Ja, så det kan det jo ikke blive meget bedre. Det der med at læse, har nu aldrig været min stærke side, griner han og jeg kan se, at han mangler et par tænder i overmunden.

Hestene lægger nu kræfterne i for at trække mælkevognen op ad bakken. Den er også stejl. Jeg må altid stå af cyklen for at komme opad, men når jeg så skal ned, så kan der virkelig komme fart på cyklen. En gang da jeg kørte ned ad bakken, kom jeg ud i rabatten og væltede. Der skete ikke noget med cyklen, men jeg fik en ordentlig skramme på mit ene knæ. Jeg græd ikke, men det gjorde ondt. Da der senere kom sår på skrammen, var det lidt dejligt, at prøve at pille i såret. Mor sagde, at det måtte jeg ikke, men jeg gjorde det nu alligevel.

Pludselig trækker der nogle mørke skyer op over os, og et par snefnug falder på mit ansigt.

- Vi får sne nu, siger Rasmus, jeg kan altid mærke det, det slår aldrig fejl. Så jeg synes, du skal skynde dig hjem, for hvis det begynder at fyge, er det nu ikke så rart. Du skulle jo gerne nå hjem, inden du skal i skole.

Æv, jeg vil hellere køre med Rasmus end i skole, men jeg kan godt forstå ham, så jeg stiger af vognen, vinker til Rasmus og begynder at gå hjemad.

Sneen falder nu tungt, og der ligger allerede et tyndt lag på vejen. Tænk hvis der kommer så meget sne, at Ulrik og jeg kan bygge en stor sneborg, når jeg kommer hjem fra skole.

*

